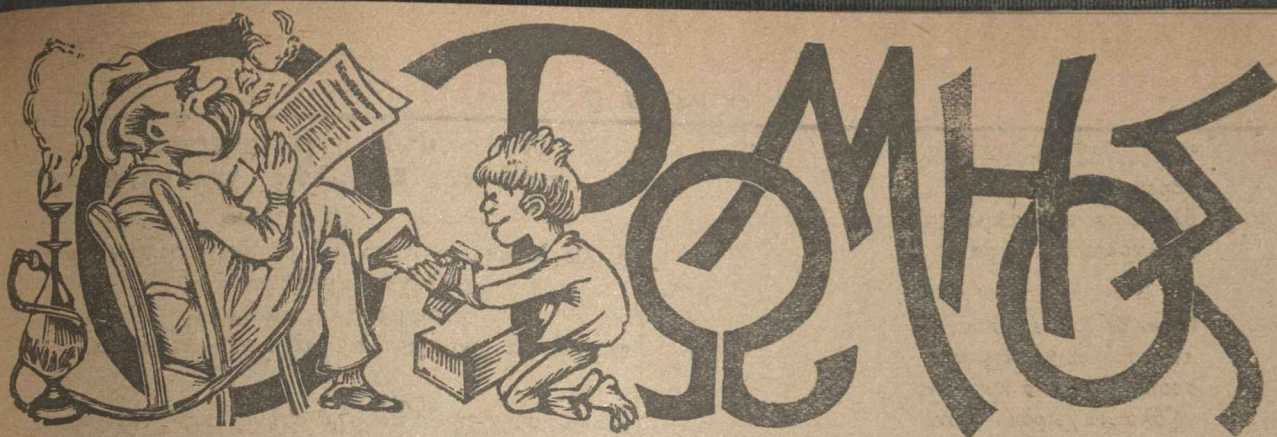

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Ἰράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας ποδὲς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγ κα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δέκα φράγ κα καί'σ'τὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιά κι' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις'στὰ νέφη πετώσα.

Τετάρτη τοῦ Γεννάριου κι' εἰκοστή,
κι' Ἀποκριὰ μᾶς ἦλθε σεβαστή.

Ποῦντος χίλια κι' ἐξήντα κι' ἐννιά,
καὶ πολέμου βρασμὸς'στὸν ντουνιά.

Ἀποκριᾶς χαριετισμὸς καὶ μασκαράδων φρενισμὸς.

Καλῶς'στην τὴν Ἀποκριὰ, ποῦ πάντοτε κρυμμένη
μέσα'στὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν μὲ τρόπο διαμένει,
κι' ἐν τούτοις κἀν' ἡ πονηρὴ πῶς ἐρχετ' ἐδῶ πέρα
μόνο μὲ τὸ Τριῖδι,
κι' ὁ κόσμος μὲ τὴν εὐθυμον καὶ σφιγγυλὴν μητέρα
σηκώνεται'στὸ πόδι.

Κι' ἀπὸ κοντὰ καὶ μακρυὰ
τρέχει'στὸ νέον ἄρμα
Ρωμαϊκο λεφουσι.

Καὶ θέλει'στὴν Ἀποκριὰ,
τῶν ὀφθαλμῶν τὸ χάρμα,
παιάνης ν' ἀνακρούση.

Καλῶς'στην... πῶς ἀκούγεται κι' ἐφέτος, κακομοίρα;
τὴν τοῦ πνεύματος ἡ γῆ ποτὲ δὲν μένει στεῖρα,
καὶ νίκης ἄρματ' ἀναρτᾷ
μὲ δάφνη καὶ μὲ μύρτό...
πάντα τὸ πνεῦμα τῆς σκιρτᾷ
κι' εἶναι μονάχο σπέρτο

Καλῶς'στην... πῶς ἀκούγεται κι' ἐφέτος, δόλγα μάννα;
τὴ γλέντια καὶ τὰ φετεινά!...
γκαμηλῆλαις πέρνουνε ξανὰ
τῆς γειτονιᾶς παγὰνα.

Καὶ μιὰ γκαμηλὰ κουρελοῦ
μέσθ' τοῦ κόσμου τοῦ τρελλοῦ
χοροπηδᾷ καὶ στέκει.

Πάντα τραγοῦδι καὶ χορὸς,
καὶ γκαμηλιάρης λιγερός
κτυπᾷ τὸ τουμπελέκι.

Χόρευε, κυρά Σουσοῦ,
μὲς'στὸν τόπο τοῦ χουσοῦ,
ποῦχει πνεῦμα τοῦ διαβόλου,
μᾶχει καὶ λαχεῖα Στόλου.

Ἄνδρες, γέροντες καὶ βρέφη
τραγουδοῦν γλυκεραῖς καντάδες...
πάρε βόλτα μὲ τὸ ντέφι
τώρα ποῦχουν τόσο κέφι
τῆς Εὐρώπης ἀφεντάδες.

Χόρευε, κυρά νταρνάνα,
κι' ὅλο ζήτα σὰν ζητιάνα.
Μοναχὰ μὲ τὸ ταγάρι
ἔχεις ὡμορφιὰ καὶ χάρι.

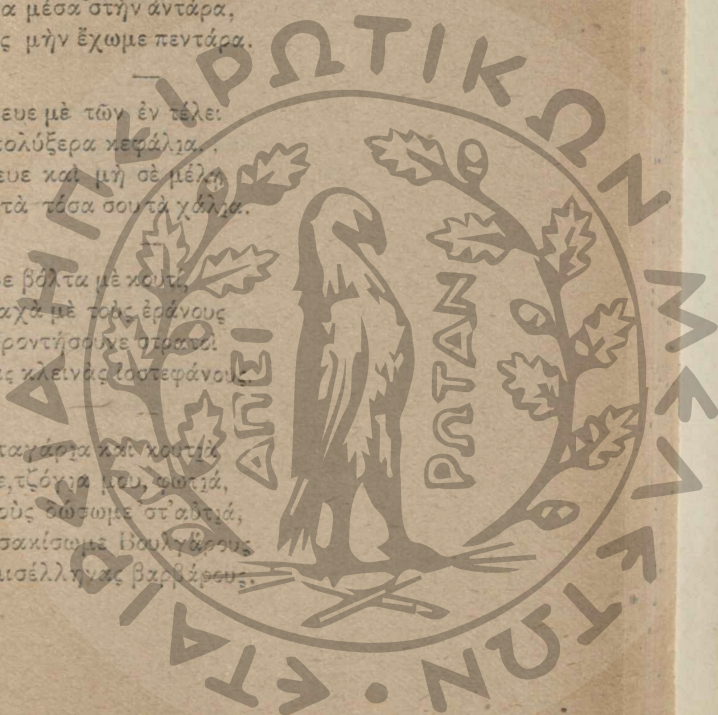
Θὰ σοῦ τόχη γράψ' ἡ μοῖρα
νᾶχης τόσαις ὡμορφάδες
σὰν γυρεύης μὲ ντορβάδες
καὶ μὲ Γκραδβαρίτη λύρα.

Ὠμορφὴ μου διακονιάρη
πήδα μέσα'στὴν ἀντάρη,
κι' ἄς μὴν ἔχωμε πεντάρα.

Χόρευε μὲ τῶν ἐν τέλει
τὰ πολύξερα κεφάλια...
χόρευε καὶ μὴ σὲ μέλη
γιὰ τὰ τόσα σου τὰ χόλια.

Πάρε βόλτα μὲ κοῦτι
μοναχὰ μὲ τοὺς ἐράνους
θὰ βροντήσουνε ἡρώται
'στὰς κλεινὰς Ἰσοτεφανοῦ.

Μὲ ταγάρι καὶ χορὸν
πάρε, τζόγια μου, φωτιά,
νὰ τοὺς δώσωμε σ' ἀδελφιά,
νὰ τσακίσωμε ἱβουλγέρους
καὶ μισέλληνας βερβέρους.

Χόρευε με τὸ κουτί,
χόρευε με τὸ παγάρι,
βλέπε καὶ τὸν γκαμηλιάρη,
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Πόσοι δὲν σὲ νέμονται,
τὶ κουρέλια κρέμονται...
ντόπιοι ξένοι τὰ κυττοῦν,
κι' ὅλοι τὰ χειροκροτοῦν.

Τὶ χαλαῖς πολλαῖς καὶ γέλοια
γὰ τὰ τόσα σου κουρέλια...
χόρευε, κυρά μαριόλα...
μὲ χοροὺς θὰ γίνουν ὅλα.

Πήδα, φούσκωνε, γαυρία...
σὺ καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
μένεις πάντοτε κυρία
καὶ βασίλισσα χορῶν.

Μόνος ὁ χορὸς τιμὴ σου...
ἴσο, ντούρο τὸ κορμί σου,
καὶ μὴν τὸ κρατῆς κυρτό.

Γέλα, μύθων Χαλιμά,
χόρευε καρτσιλαμά,
πυρριχίους καὶ συρτό.

Γιὰ νὰ λὲν ἐδῶ κι' ἄλλοῦ
θαυμασταί σου φλογεροί:
κύτταξε τὴν κουρελοῦ
πῶς χορεύει λιγερό.

Χόρευε, κυρά, στοὺς κόμους,
χόρευε στοὺς θησαυροὺς,
κι' ὅλο χύνε μὲς στοὺς δρόμους
μὲ τῆς φούκταις τοὺς σταυρούς.

Νὰ τοὺς πέρνουν δίχως κόπο
οἱ φεύγουν τὴν δουλειά
κι' οἱ βάζουν γιὰ τὸν τόπο
στὴν ἀγγάρεια τὰ σκυλιά.

Χόρευε, κουρελιασμένη,
μπρὸς στὴν πόρτα τῆς Βουλῆς,
κι' ὅποιος ἔμαθε νὰ μένη
ὅρωμερὸς καὶ κουρελιῆς.

Κι' ἂν τὸν ντύσουν μὲ στολίδια,
κι' ἂν τοῦ βάλουν δακτυλίδια,
κι' ἂν τὸν κάνουν Βασιληά

Τοῦτος πάντοτε θὰ θέλῃ
τὸ παλῆό του τὸ κουρέλι
καὶ τὴν λέρα τὴν παλῆά.

Ὁ Φασουλῆς με χωράτα πρὸ τῆς Βουλῆς τὴν σταματᾷ

Καλῶς στὴν τὴν Ἀποκρηὰ μὲ βρόντους, μὲ νταούλια,
σὲ δέχεται μετὰ χαρᾶς
κάθε μεγάλος μασκαράς
ἐπάνω σ' αὐτοκίνητα καὶ γαϊδουρῶν καπούλια.

Καλῶς στὴν τὴν Ἀποκρηὰ στὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων,
ποῦ δὲν εὐρίσκονται κουτοὶ
καὶ πνεύματος ἐπικρατεῖ
σάχλα καὶ τῶν γονέων.

Βασίλισσα στὴν τρέλλα,
μὲς σ' αὐτὸς κλεινὰς μὰς ἔλα
νὰ δῆς τὴν παπαδέλα.

Ὁ Ράλλης δὲν τὴν ἄφησε τὴν δόλια ν' ἀποκρέψῃ
κι' ἐκεῖνος μὰς τὴν ἔφερε μὲ λόγια νὰ μὰς ρέψῃ.
Ὁ Ράλλης φώναξε γι' αὐτήν, ὁ Ράλλης πῆρε φόρα,
κι' ὁ Κόντες θέλωντας καὶ μὴ τὴν ἔφερε καὶ τώρα.

Πάλι τοῦ Ράλλη τὸ μπουρί
τὸν τόπο θὰ γλυτώσῃ,
κι' ἔλεγε κόσμος πῶς μπορεῖ
σανίδι νὰ φουκτώσῃ.

Κι' ὁ Κόντες μόλις τὰκουσε φωνάζει σ' αὐτὰ παιδιὰ:
πάρτε τὰ κλειδιά.
Σύρτε νὰ τὴν ἀνοίξετε, σύρτε νὰ τὴν καλέσετε,
σύρτε σ' τὸν μύλο τῆς Βουλῆς μὲ προκοπὴ ν' ἀλέσετε.

Κι' ἂν ὁ Κόντες ὁ μοιραῖος δὲν τὴν ἀνοιγ' ἐπιμόνω,
ἦτο κίνδυνος μεγάλος
νὰ γενῇ κανένας σάλος,
καὶ νὰ πῆγαινε κι' ὁ Ράλλης νὰ συνεδριάζῃ μόνος.

Τὴν Βουλὴ τὴν Μανταφιόρα
τὶ τὴν ἤθελαν καὶ τώρα
νὰ τὴν φέρουν ἄρον ἄρον
μὲ γκαμήλαις καὶ μὲ μπάλους,
καὶ μὲ τόσους Καρναβάλους
καὶ ποιήματα τῶν κάρρων;

Μὰ πῶς τοῦλθε, πῶς τοῦ φάνη
τοῦ ξανθοῦ τοῦ τσελεπή;...
τὶ τὴν ἔφεραν νὰ κάνῃ;
τὶ τὴν ἔφεραν νὰ πῇ;

Γιατὶ τάχα τόση βία
στὴν Ἀποκρηὰ νὰ δράσῃ;
μήπως τάχατε βραδεῖα
μασκαράδων θὰ μοιράσῃ;

Ποῖος Ῥωμηὸς δὲν θὰ μεθύσῃ,
μὰ θὰ πάῃ νὰ καθίσῃ

Μ' αὐτοκίνητο μεγάλο
τρέχει σὲ καθένα μπάλο.

στῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα
γιὰ ν' ἀκούσῃ ρητορεία;

Ποῖος σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
θὰ μουντζώσῃ τὸν χορὸ,
καὶ θὰ πάῃ στὴ Βουλὴ
νὰ προσέξῃ ποῖος μιλεῖ;

Καὶ ποῖος θ' ἀφήσῃ τώρα Θεοδοσίου σκώμματα
ἐπὶ τὴν Θεοτόκῃ μαζί μὲ τὰλλα κόμματα
καὶ τὴν δικήν του στάνη
νὰ πλέκῃ τὸ γαϊτάνι;

Κι' ἐγὼ, τρελλῇ Σινιόρα,
θὰ δώσω καὶ θὰ πάρω
μὲ κάρρου νέα ρίμα.

Κι' ἐγὼ προκρίνω τώρα
Θεοδοσίου κάρρο
παρὰ ρητόρων βῆμα.

Τοὺς περιφραδεῖς πατέρας
τῆς μορφῆς τῆς σοδαράς,
τὶ τοὺς θέλουν σ' αὐτὴς ἡμέρας
τὰς τοσοῦτον ἱλαράς;

Μὲς σ' αὐτὸν νταουλῶν τοὺς ἤχους
δὲν τοὺς ἀφίναν ἡσύχους
τοὺς πατέρας ν' ἀποκρέψουν.

Καὶ σειστοὶ καὶ λυγιστοὶ
νᾶλθουν τὴν Σαρακοστή
τὸν λουφέ των νὰ γυρέψουν;

Γιὰ τὰ νευρικά τοῦ Ράλλη
φέρνουν τὴν Βουλὴ καὶ πάλι
σὲ σκοτούραις νὰ μὰς δάλλῃ.

Νομοσχέδια τρανά,
ποῦχουν γίνεи μαρινάτα,
θαίνονται σήμερα ξανά...
κύτταξέ τα... νάτα νάτα.

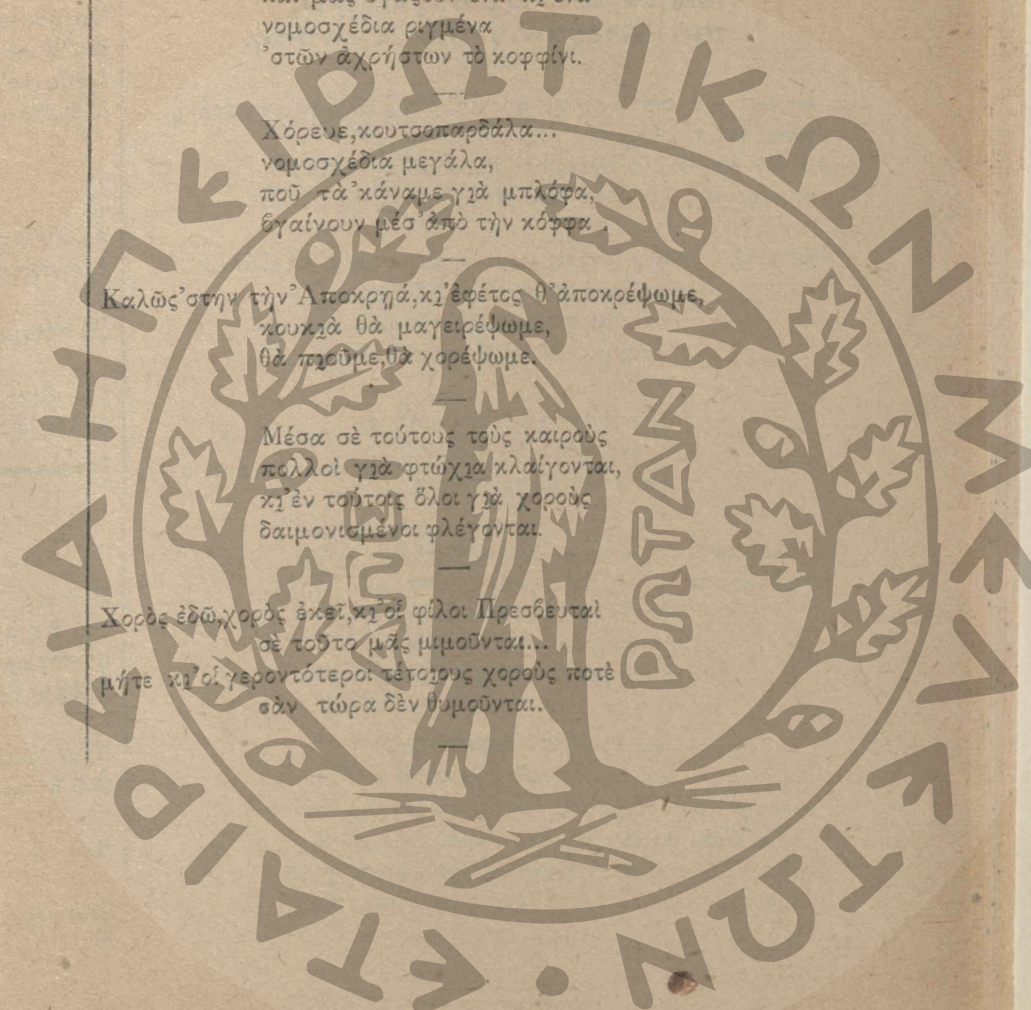
Μήτε στῆς Ἀποκρηαῖς ἡ Βουλὴ δὲν μὰς ἀφίνει,
καὶ μὰς θάξουν ἓνα κι' ἓνα
νομοσχέδια ριγμένα
στὸν ἀχρήστῳ τὸ κοφίνι.

Χόρευε, κουτσαπαρδάλα...
νομοσχέδια μεγάλα,
ποῦ τὰ κάνουμε γιὰ μπλόφα,
θαίνονται μὲς ἀπὸ τὴν κόψη.

Καλῶς στὴν τὴν Ἀποκρηὰ, κι' ἐφάτος θ' ἀποκρέψωμε,
κουκιά θὰ μαγειρέψωμε,
θὰ πᾶμε, θὰ χορέψωμε.

Μέσα σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
πολλοὶ γιὰ φτώχεια κλαίγονται,
κι' ἐν ταῦταις ὅλοι γιὰ χορὸς
δαιμονισμένοι φλέγονται.

Χορὸς ἐδῶ χορὸς ἐκεῖ, κι' οἱ φίλοι Προσβένται
σὲ τοῦτο μὰς μιμοῦνται...
μήτε κι' οἱ νεραντότεροι τῶν χορῶν ποτὲ
οὐκ ἔτι δὲν θυμοῦνται.

Μὴν τοὺς ἀκούεις, Ἀποκριά, τοὺς παληομασκαράδες,
 καὶ ἄν σκούζουν πῶς δὲν ἔχουνε μῆτε στὸν ἡλιο μοῖρα,
 καὶ ἄν κάνουνε τὰ μάτια των γαρίδα γιὰ παραδες,
 μὰ πάντοτε τὴν φτώχεια των γιὰ ψεύτικη τὴν πῆρα.

Ξέρω πῶς τὸ χουν φυσικό παντοτεινὰ νὰ κλαῖνε
καὶ φτώχεις νὰ μᾶς λένε.
Εἶναι πολὺ κλαψάρηδες
καὶ κλαίγονται ὅτ' ἀφέμματα...
ἔδω κι' οἱ διακονιάρηδες
φυλάνε κομποδέματα.

Μὴ τὰ λόγια των ἀκοῦς,
νόμιζέ τα κολοκύθια...
μὰ κι' ἂν βλέπης μερικοὺς
πηδηκτοῦλῃδες, σ' ἄλλῃ θείῃ
νᾶχουν πείνα δυνατῇ,
καὶ μὲ τοῦτο τάχα τί;
ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Τὰ παπούτσια των πετοῦν,
τῆς κοιλίταις των κρατοῦν,
τὸν χορδὸν δὲν παραιτοῦν.

Καλῶς ἴσθην τὴν Ἀποκριὰ τῆς νέας Ρωμηοσύνης...
κόσμος μαζεύεται πολὺς
ἵνα πανηγύρι τῆς τρελλῆς,
καὶ ἔπηραν εἰς τ' Ἀνάκτορα τὸν τῆς Δικαιοσύνης...

Ἐ τοῦ Ἀομδάρδου Πρόδρομος, αὐτὸς ὁ κανακάρης,
 ποῦναι πολλή κι' ἡ γνώσις του κι' ἡ πείρα του κι' ἡ χάρις,
 μᾶς ἔγινε σημαντικὸς
 τοῦ Βασιλῆα γραμματικὸς,
 κι' ἔτσι μιλεῖ στοὺς φίλους του, κι' ἔτσι μιλεῖ στὸ κόμμα,
 ὅπου πιστὰ τὸ δούλεψε καὶ μὲ ψυχὴ καὶ σῶμα.

Άσμα που θα συγχιγήση
του Στεφάνου του Διονύση.

Ἀφίνω γειὰ τοὺς φίλους μου καὶ στῆς Ἐλῆας τὴν στάνη,
ἀφίνω καὶ τῆς Θέμιδος τ' ὀλόξερο μποστάνι,
γιά τὸν Αἰσβάροδο σήμερα τὸ παραιτῶ κι' ἐκεῖνο,
καὶ πάω τῆς Κορώνας μας γραμματικὸς νὰ γίνω.

Φέρτε να πιούμε, τ'όχι γιαις μου.. γραμματικές προβάλλω...
παίζουν λαγούτα και βιολιά,
και χαιρετούν του Βασιληά
γραμματικό μεγάλο

Μ' ἐπῆραν μέσα' στήν Αὐλή
 κι' ἐχόλιασαν γι' αὐτό πολλοί,
 καί πρῶτο τὸ χρυσὸ μαλλί.

Καὶ λὲν πολλὰ πράξενα χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος,
 πῶς θᾶμαι τάχα τῆς Ἑλλᾶς ἀντεπιστέλλον μέλος,
 καὶ θᾶχ' ὁ μόνῃ μου δουλειᾷ
 τὸ νᾶ' μιλῶ' στὸν Βασιλεῖα
 νυχθημερὸν γιὰ τὴν Ἑλλά.

Ἄς ποὺν καὶ περισσότερα
καὶ τρεῖς φορές χειρότερα.

Ἐγὼ τὴν Ἐσχαρῆνα μου γὰρ τέτοια δὲν τὴν σκάνω,
ἔγῳμαι Νιόνιος μὲ νιονιὸ καὶ ξέρω τι θὰ κάνω.
Ἐγῳμαι Νιόνιος μὲ νιονιό, μὲ πείρα καὶ μὲ γνώσι.
κι' ἐκεῖνος ποῦ μ' ἐδιάλεξε δὲν θὰ τὸ μετανοιώσῃ.

Ἔγιναν μοῦτρα σὰν φλωριά
γὰρ μὲ τὸν κανακάρη...
τῆς Θέμιδος τὴν ζογαριά
δίνω' στὸν Ἀργασάρη.

Ἀφίνω γεῖα τοὺς φίλους μου μετὰ τὴν γλυκερά μου γλυκίστα
καὶ τὸν Δομβάρδο παραιτῶ τὰ σχέδια τὰ τόσα,
νὰ μοῦ τὰ λούσῃ μὴ χαρὰ καὶ νὰ μοῦ τὰ κτενίσῃ,
καὶ νὰ θυμᾶται ποῦ καὶ ποῦ τὸν πρόδρομο Διονύση.

Φέρτε νὰ πλοῦμε... γελά χαρά... γελάτε χαρωποί...
μήτε στὴν μεταρρύθμισι δὲν γίνεται χαλάστρα,
μήτε θ' ἀφήσω κανενὸς τὸ στόμα νὰ μοῦ πῇ:
γὰ χάρι τοῦ βασιλικοῦ ποτίζεται κι' ἡ γλάστρα.

Τὰ ξεχάνω τὰ παλῆα...
 γεῖά σου, Θέμις καὶ Βουλὴ...
 Γραμματεὺς τοῦ Βασιλῆα,
 θὰ φορέσω καὶ στολή,
 θὰ μοῦ εἰσέλθουν τρικαντό,
 θᾶχῳ καὶ σπαθὶ κοντό.

Καὶ μοῦ λένε· στὸ Παλάτι: θρὲ καλὲ μας, θρὲ κακὲ μας,
Νιόνιο μας, γραμματικὲ μας,
τεῖναι τοῦτα ποῦ σοῦ λὲν φλογεροὶ ρεπουμπλικάνοι,
πλὴν ὁ Νιόνιος ἀπαντᾷ πῶς γνωρίζει: τί θὰ κάνῃ.

Μ' ἐσκότισαν ἀληθινὰ μὲ τὴν πολλήν παρλάτα,
μὰ τώρα σεῖς οἱ φίλοι μου
φιλήσετε τὰ χεῖρά μου,
κι' ἄς εἶναι τὰ φιλάκια σας τοῦ Τ'ζάντε μαντολάτα.

Εἶθε μεγάλῃ ποίμνῃ σας
παντοτεινὰ νὰ μένη...
ὥρα καλὴ ᾧ στήν πρύμνῃ σας
καὶ τρεῖς εὐλογημένῃ.

Ἀφήσετε τὴν μεῖζονα τὸν σβέρκο της νὰ δαλάῃ,
δὲν θέλω συναδέλφους μου νὰ βλέπω περιλύπου...
ὄρεβουὰρ στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου τὴν μεγάλην...
ὀψόμεθα μετὰ μικρὸν ἐκεῖ καὶ τοὺς Φιλίππους.

Συγκινημένος σὰς φιλῶ
κι' ὅλους θερμὰ παρακαλῶ
πολλοὺς πολλοὺς χαίρετισμοὺς νὰ πῆτε τοῦ Κορψιάνη,
κι' ἐμένα, μωρὲ τίς ὄγκαις μου, μ' ἐπῆραν σὸ Παλάτι.

Με τέτοια λόγια χαιρετᾷ καὶ τὰς συγκινήσεις
τοὺς φίλους ὁ Διονύσης,
καὶ στέκει χρυσαστόλιστος καὶ λάμπων πρὸ τοῦ θρόνου...
καλῶς ὅτην τὴν Ἀποκριά... καλῶς ὅτην... καὶ τοῦ χρόνου.

Εἰς τὰς καμπύσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μία περί νηψιάτος σπουδαία πραγματεία
 του Κερκυραίου τοῦ γιατροῦ, τοῦ Σπύρου Ζαβιτσάνου,
 με παραγγέλματα σαφῆ πολλὰ τε καὶ πάντα
 πρὸς χεῖρσιν κάθε καλοῦ καὶ εὐταροῦ ἑαῖνου.

Νέον Ἡμερολόγιον τὸ Σπαρτιατικόν,
ποῦ ἀγαίνει χρόνους δώδεκα λαμπρῶς Ἑλληνικόν.

Λείψανον τοῦ Ἐκθροποῦλου, πῶς καὶ φωτογράφος πρώτης
καὶ γραμμάτων θεασώτης,
ἀπὸ γέροντος καὶ νέου τοῦ θεάτρον συγγραφεῖς,
ἄλλους μὲν χαριεστάτους, καὶ ἄλλους λίαν κατηφεῖς.